

FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG

„A legnagyobb cél pedig itt, e földi létben
ember lenni mindég, minden körülményben”
(Arany János)

„Az igazat mondd, ne csak a valót.”
(József Attila)

A rendszerváltozás veszteségeinek érdekvédelmi, közéleti, politikai Hon-LAPJA

Nyomdai kiadását alapította: **1993-ban az osztársadalmi érdekvédelmet országos hatókörben ellátó**
társadalmi szervezet, a

FÜGGETLEN NÉPKÉPVISELETI SZÖVETSÉG /FÜNÉSZ/

SAJTÓPOSTA

A rendszerváltozás veszteségeinek készülő világhálós népújság, a **FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG** tömegkommunikációs rovata, benne a lakosság aktuális témakörű **egyetértő észrevételeivel**, jobbító **kritikai jelzéseivel, tiltakozásaival, kérdéseivel, javaslataival**, amelyek névvel, jeligével, illetve ezek nélkül is nyilvánosságot kaphatnak — a lapunkhoz elektronikusan, postai úton, illetve személyesen eljuttatott információk ellenőrzött és szerkesztett változatában, megőrizve minden közlendő anyag eredeti tartalmának lényegét.

- (1) Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.
- (2) Magyarország elismeri és védi a sajtószabadságot./ Részletek az **Alaptörvény VIII. cikk-éből/**

*

3. § A Magyar Köztársaságban a médiaszolgáltatások szabadon nyújthatók, a sajtótermékek szabadon közzétehetők, az információk és a vélemények a tömegkommunikációs eszközök útján szabadon továbbíthatók... /Részletek a **médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvényből/**

*

4./ § (1) A Magyar Köztársaság jogrendje elismeri és védi a sajtó szabadságát, valamint biztosítja sokszínűségét.

(2) A sajtószabadság kiterjed az államtól, valamint bármely szervezettől és érdekcsoporttól való függetlenségre is. /Részletek a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló **2010. évi CIV. törvényből/**

Internet: www.fuggetlenmagyarorszag.hu

E-mail: fuggetlenmagyarorszag@fuggetlenmagyarorszag.hu

Levélcím: **6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.**

Főszerkesztő: **Velkei Árpád**

a **MAGYAR ÚJSÁGÍRÓK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGE /MÚOSZ/**

Küldöttgyűlésének tagja

MEGINT BAJBAN A SUSZTERINASOK? – avagy: Lezajlott az idei **eurovíziós megmérettetésre aspiráló hazai dalok I. elődöntője**

Van egy tapasztalati alapon nyugvó régi magyar mondás, miszerint **az a jó nóta, amelyet az első maghallgatása után már tud füttyülni, dúdolni a suszterinas is**. És itt a konkrét foglalkozásra utalás lényegében olyan átlagembert jelent, aki előképzettség nélkül élvezheti a legújabb melódiát, feltéve, ha, belopódzik a fülébe.

Nos, akik efféle maradandó élményre, kellemes szórakozásra számítottak 2013. február 2-án, szombaton este, figyelve a közszolgálati Magyar 1 televízió és a Duna World élő közvetítését az ez évi **Eurovíziós Dalfesztivál**-on való részvétel érdekében versengő hazai szerzemények első válogatójáról, bizony **megint csalódtak**. Ahogyan tavaly is. Nézzük, mi történt?

Tíz dal került pódiumra, amelyet összesen körülbelül 40-50 zenész, énekes, táncos adott elő, akik zömében nagyon ifjú emberek és többnyire maguk írták, hangszerelték a produkciójukat. Szó se róla, mindannyian tehetségesek, jól ismerői a hangszereknek, s az énekesi képességgel is megáldottak. De...

De, amit tolmácsoltak, az elszállt az egyszerű ember füle mellett. A zsűri persze most is rátalált az ízlésvilága szerinti 3 dalra, majd a közönség a kiválasztatott még plusz 3 nótát is, a középdöntőbe juttatáshoz.

E műsor szombat éjjeli befejezése óta ismét számos, tévét is néző olvasónk tisztelte meg a **világhálós népujságunkat** véleményével, s az ebbéli reagálásokból adunk közre az alábbiakban egy csokorra való, amelyből a megfontolandó tanulságok sem hiányoznak:

Mitől dalok, ha nincs átlag-énekhangon előadható dallamuk?

Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében lakik **K. Péter**, aki ekképpen foglalta össze értékelését **A DAL** című műsorsorozat első programjáról:

— Túl vagyok már a 55. életévemen, s ebből legalább két évtizedet magam is zenéltem egy kicsi együttes billentyűs tagjaként, vendéglőkben, falunapokon, lakodalmakban, bálokban, s néhány koncerten. Sok-sok ember igényét ismertem meg, s elégíttem ki, amelyek során rájöttem, bármely könnyűzenei alkotás népszerűségének, kedveltté válásának döntő kritériuma, hogy legyen szép melódiája, könnyen tolmácsolható, átlag-énekhangon is előadható dallama. Amire a fül nagyon tud fókuszálni. Hát amiket láttam, hallottam a szóban forgó elődöntőn, az nem tette próbára a fülemet, mert nemigen volt oka, hogy hegyezzem.

Elnézést a kissé szakmai könnyörtelenségemért, de fel nem foghatom, miképpen lehet összehozni ennyi szerzeményt úgy, hogy szinte **számúzve van belőle a melódia**. Ha egy dallam elindul, akkor annak figyelemfelkeltőnek kell lennie, valamiféle érzelmet kiváltania, majd a csúcstra érve, s onnan visszafelé áradva már hangulatot, élményt kell teremtenie. És ha dúr, vagy moll a hangnem, akkor abban kell maradnia, s a szöveg tartalmának is mindvégig összhangban lennie a dal felfelé és lefelé ívelésével. A hajlításokat sem szabad túlzásba vinni. Természetesen, a hangszerelés is segítse a dal értékének kibontását, megerősítését. Bizony fontos a muzsika e

formációjában, hogy az interpretálók használjanak fúvósokat, pengetősöket, vonósokat, szóljon a zongora, s ha lehet, a vokál is. Aki még emlékszik Zámbó Jimmy kisegyüttesére, tudhatja, hogy ekképpen tevődött össze, s az általa megszólaltatott első akkordokkal már elhintette a jó hangulat magvát a közönség soraiban. Az ilyesféle komplettségnek, igényességnek sajnos, a leghalványabb jelét sem leltem azon a szombat estén.

Ha figyelembe veszem, hogy több tucat ország indul majd az **eurovíziós** versenyen, akkor ama következtetésre juthatok, bármelyik más nemzet képviselői tolmácsolhatnák az elsőként bemutatott 10 dalt, hiszen azok zenei világában semmiféle magyar elem nem volt megtalálható. Igen, a fülbemászó dallamot hiányolom, amelynek hatalmas kincsestára van Magyarországon, nemcsak a világhírű operett-komponistáink, de a rengeteg örökzöld sláger alkotói révén is. Bizony tőlük kellett volna „lopniuk” e mostani szerzőknek, de nem kottafejeket másolva, hanem a szív-melengető hangulatot serkentő, kellemesen szárnyaló zenei motívumok segítségével, amelyekben lenni kell lírai, szentimentális és mulatós kicsengésnek is.

Bizonyára többen látták az egykori szegedi cigányprímásról és nótaszerzőről, Dankó Pistáról készült filmet, amelynek egyik jelenete Oroszországban játszódik, ugyanis oda távozott egykori szerelme után, akit keresve, jutott be egy rangos szórakozóhelyre, ahol a cári világ kivételezettjei mulattak idejüket balalajka hangjai mellett. Mindezeket egy ideig figyelte a délföldi vendég, majd tőlük távolabb menve, hegedülni kezdett. Először mindkét zene szólt, majd rövidesen a primásra figyelt a közönség, amely szépen ívelő, a fülbe magát befészkelő hazai nótával, történetesen a saját szerzeményével árasztotta el helyiséget, amelynek jelenlévői nagy tetszésnyilvánítással köszönték meg a produkciót. Ha ezt egy csipetke dalversenynek minősítem, akkor, jóval több mint 110 évvel ezelőtt, a mi Dankó Pistánk már megnyerte az első mini eurovíziós dalversenyt, mégpedig ízig-vérig magyar dallal. Hát bizony érdemes lenne követni őt a mai zenészeinknek is, hogy a nemzetközi vetélkedő keretében igazi magyar melódiákkal kápráztassák el a külföldi hallgatóságot.

És még vissza az elődöntőhöz:

Egy dal esetében nagyon fontos a frappáns tartalmú, lélekbe hatóan megfogalmazott vers. A nemrég elhunyt, kiváló szövegírótól, Szenes Ivántól van mit tanulniuk a mai utódoknak. Ám úgy tűnik, egyelőre nagyon gyenge „tanítványok”, amit bizonyít a szombaton este elhangzott két dal, amelyek semmitmondó címe a „Húz” — ezt Baricz Gergő énekelte — és a „Neonzöld”, amit a Background adott elő. Legnagyobb megdöbbenésemre, az elsőként említett szerzeményt a közönség juttatta tovább.

Számomra e vetélkedő egyetlen pozitívuma volt, hogy minden alkotást magyarul hallhattam. És itt vitába kell szállnom az interneten olvasható egyik hozzászólóval, aki szerint nem kellett volna magyarul énekelni a dalokat, mert a magyar nyelv „borzalmasan hangzik egy külföldinek”, ezért még csak az esélyt sem adjuk meg, hogy megértse a dalt”. Szerintem nagyot téved ez a zenerajongó, hiszen sok-sok más országbeli ismerőseimtől is tudom, hogy számukra kellemesen hat a magyar nyelv, például azért, mert a szavak tisztán énekelhetők, s a mondatok végén ott a rím, ami a zenét is hangsúlyossá teszi.

Nem jó a dalok és előadók kiválasztásának módszere, gyakorlata

A budapesti **H. Tünde**, alig túl a 30-on, rendszeres részt vevője a különféle koncerteknek, házibuliknak, s figyelemmel kíséri a tehetségkutató rendezvényeket is. Hogy miért elégedetlen a szóban forgó elődöntővel, így fejtette ki:

— Úgy tudom, csaknem 250 dalpályázat érkezett a kiválasztók asztalára, akik ugyanazok voltak, mint a műsor zsűritagjai. De miért? Hát nem az lett volna helyes, ha a könnyűzene leggazdagabb tapasztalatú és legsikeresebb hazai alkotóira és énekeseire bízzák e feladatot? Hála Istennek, nagyon sokan vannak, s közülük csak a teljesség igénye nélkül említtem meg a rengeteg

fülbemászó dal komponistáját, a korábban Jimmyvel, a slágerkirállyal együtt dolgozó Kaszás Pétert, vagy a sikert sikerre halmozó Fenyő Miklóst, Koós Jánost, illetve a táncdalénekesek doyenjét, Kovács Erzsit.

De az is roppant zavar engem, hogy a kereskedelmi tévék ma már egyre gyakoribbá, következésképpen unalmasabbá váló zenei vetélkedőiből ismert szerzők és előadók hada jelent meg szereplőként A Dal című versenyen is. Óhatatlan a kérdésem: vajon nem jött itt létre valamiféle kulturális kartell a TV2, az RTL Klub, valamint a közszolgálati csatornák között arra vonatkozóan, hogy ez utóbbi mostani műsoraiba az említett két médium szolgáltatja a fellépőket? Ha netán létezik ilyen megállapodás a suba alatt, az bizony komoly szakmai hiba, ugyanis a kereskedelmi csatornák csupán rétegigényt kielégítő programjainak hírességei semmi garanciát nem jelentenek arra, hogy az egész országot képviselve is sikert érhessenek el.

Ami pedig Keresztes Ildikót illeti, egyáltalán nem megkérdőjelezve a képességét-tehetségét, amit például Balázs Fecó oldalán többször is bizonyított, szóval őt nem kellett volna pódiumra engedni, hiszen az utóbbi hónapokban túl sokat szerepelt — például maga is zsűrizett egy másik zenei vetélkedőben —, meg aztán a magánélete kiterjedésével is szóbeszéd tárgya lett, így azután nagyon úgy tűnt, valakik háttérben nagy befolyással vannak a sikeres szereplése érdekében. Mindezt igazolandó, a 47 pontjával be is jutott úgymond automatikusan a középdöntőbe, de nagy kár, hogy a megjegyezni sem igen érdemes dalával szolgált erre rá.

Itt válaszolok az egyik internetezőnek, aki a vasárnapi közlésében azt írta: „Én tegnap nagyon el voltam keseredve, hogy ilyen unalmas, semmitmondó dalokat válogattak be...akkor milyen lehetett a többi?” Nos, én — a tavalyi illetén versengést is alapul véve — azt mondom, nem kizárható, hogy a kidobott több mint 210 dal között voltak sokkal jobbak is, mint amelyek most elének kerülnek, de az e felhatalmazott stáb, amely „élet-halál” ura eme, feltehetően nem kevés jövedelemmel járó bulinak, megmászhatatlanul szabta meg a saját felfogása szerinti keretet, s határozott az oda való és nem való alkotásokról. E diktatórikusnak tűnő módszeren, gyakorlaton előbb-utóbb gyökeresen kellene változtatni!

Baranyai otthonában nézte végig **A Dal** legelső mustráját **R. Géza**, aki az 1966-os I. Táncdalfesztivált is figyelemmel kísérte már a tévé képernyője előtt, akkor második osztályos gimnazistaként. Később műszaki emberként kereste kenyerét, a könnyűzenéhez pedig mindvégig annyi köze volt, hogy alkalomadtán táncolt rá. Mostanában, nyugdíjas állományba kerülése után azonban szívesen nézi a zenei vetélkedőket, főleg olyat, amelyek győztesei hazánk színeiben indulnak a külföldi megmérettetésen. Eme okból ült le tehát szombaton este is a tévé elé, hogy megtekintse az elődöntőt. Benyomásait így summázza:

A zsűri a részrehajlásaiban is vergődik

— Nagyon felbosszantott, hogy a zsűri egyes tagjai megint többször összekeverték a dalt az előadóval, hiszen ilyeneket is mondtak, hogy „színpadra születél”, meg hogy „isteni tehetség” vagy. Itt nem az énekesek mérköztek egymással, legyen a fejükön bármilyen hajköltemény, vagy a vállukon tollból készült dekoráció. De hát úgy látszik, a személyi szimpátia néha oly erős, hogy meghatározhatja a produkció minősítését, ami egyébként jellemző volt a tavalyi ilyen műsorra is.

Én, átlag zenekedvelőként, s úgy is mondhatnám, egyszerű suszterinasként úgy láttam, hogy a dalokat hivatalosan minősítők túlságosan egy húron pendülve, vagyis lényegében összebeszélve végezték munkájukat, ezért történhetett meg, hogy volt eset, amikor szinte mindenki 7-7, vagy 8-8 ponttal jutalmazta a látottakat-hallottakat. Pedig adhatott volna 3 pontot is az egyik zsűritag, amikor a másik 9-et mutatott fel. A demokrácia, a pártatlanság ebben is megnyilvánulhatott volna, aminek híján az embernek van olyan érzése, az egész már előre le van zsírozva, el van döntve, a tévényilvánosság pedig csak afféle körítés az egészhez.

Az „ítélkezők” összetételét sem értem. A jelek szerint ott is vannak már úgymond bebetonozott emberek, például a Csiszár Jenő, a Rakonczi Viktor és a Rákay Philip. Tudomásom szerint sem Csiszárnak, sem Rákaynak nincs nagy zenész múltja, nem rendelkeznek színpadi előadói tapasztalatokkal, de saját aranylemezekkel sem. Akkor pedig mit keresnek ott, immáron második alkalommal is? No persze, a Rakonczi zeneszerző sem vitt még dobogós sikerre saját dalt az **eurovíziós** programon. Kellemsen jelenség a Ruzsa Magdi énekesnő, de ő mögötte sincs gazdag tapasztalat, s nem rendelkezik az átlagon jóval felüli lemezsikerekkel. Az tudjuk, hogy a Compact Disco tavaly az utolsó előtti helyen végzett — hadd tegyem hozzá, igencsak megérdemelten — a bakui dalversenyen. Ezek után óhatatlan kérdésem: az együttes frontembere, Walkó Csaba vajon mennyire mérvadó véleményt tud mondani zsűritagként a mostani produkcióról? Ha ugyanis második, vagy a negyedik helyezést ért volna el az azerbajdzsáni színpadon, akkor okkal-joggal lehetne koncentrálni a meglátásaira, de a huszonnegyediknek minősített fellépőként vajon miért érdemes rá odafigyelni?

Probléma még itt, hogy a közönség és a zsűri nem egyforma esélyesként vannak döntőki helyzetben, ugyanis míg a tömeg a dalok első meghallgatása után kényszerült az általa legjobbnak tartottak kiválasztására, addig a hivatalos minősítők, már ki tudja hányadszor nézték meg a versenyműveket, vagyis hosszas mérlegelés után határozhattak. Szerintem, akkor lenne igazságos a dolog, ha a felkért elbírálók is akkor látnák először a produkciókat, amikor az a tévénezők elé kerül. Ehhez persze gyökeresen meg kellene változtatni a pályázati dalmustra mostani rendjét, úgy, hogy a válogatásokat más szakemberek, s ne a zsűrizők végezzék. Ennek megerősítésére egyébként nagyon kemény érvet lehetne felhozni a sport világából, nevezetesen, hogy aligha lenne tisztességes, ha egy olimpia, vagy világbajnokság bírói állománya is ott lenne valamennyi ringbe és pályára lépő sportoló, illetve csapat felkészítésénél. Ekkor ugyanis a részrehajló ítéleteiknek se hossza, se vége nem lenne.

Nincs minden rendjén a közönségzavazások körül

Bács-Kiskun homokhátsági térségében él **M. Béla**, aki zöldség- és gyümölcstermesztő, s amikor a földjén dolgozik, ott a zsebében a kis rádiója, s hallgatja a zenét. Persze csak a legjobbakat, mert mióta bekövetkezett a rendszerváltás, egyre kevesebb és élvezhetőbb magyar dalt tud hallani, ugyanis zömmel a külföldi, s döntően angol nyelvű szerzemények bömbölnek a hangszóróból. Ezért határozott arról, hogy most is, mint ahogy tavaly tette, részt vesz annak eldöntésében, melyik hazai nóta jusson ki az idén a svédországi **Malmöben** rendezendő **eurovíziós fesztiválra**. Nagyon készült a szombat estéire, a mobilját is feltöltötte, a kis hangmagnóján pedig rögzítette a tévés közvetítést. Mikor azonban kezdetét vehette a szavazás, nem nyúlt a telefonjához. Hogy miért, azt az alábbiakban osztotta meg a **világhálós** lapunkkal:

— Rettenetes igényes vagyok arra, hogy lágyan simogató, vagy pörgős, ritmusos, de nagyon szép melódiákat hallgassak. Bizony effélében sajnos, nem volt részem az elődöntőre fókuszálva, ahol az egyik felhangzó új nóta után csak a másik volt gyengébb, s számomra rosszabb. Hát vagy kissé botfűlűek komponálták azokat, vagy az agyuk, az ízlésük annyira át van már itatódva a külföldi tucat-zenétől, hogy csak azt a kaptafát használva tudnak dalt írni. És a következmény: amint véget ért az egyik szám, azonnal el is felejtettem, s így jártam mind a tízzel. Hát ha mindezek után kimegyek a kiskertbe, bizony dühömben lemetszettem volna néhány faágat, vagy összetapostam a vetőmagnak szánt krumplit. Kálmán Imre, Huszka Jenő, Sárosi Katalin, Szécsi Pál és Vámos János alighanem forogna sírjában, ha tudná, miképpen silányul el a magyar könnyűzene. És engem teljesen hidegen hagyott, amikor a dalok végeztével, a zsűri tagjai elkezdtek litániázni, hogy miért volt jó, értékes, amit hallottunk. Nekem az efféle magyarázkodás nem volt több üres dumánál. Amihez hasonlót már tavaly is hallottam, És mi lett az egész vége? Az **eurovíziós** nézők is eldöntötték, a magyar dalnak az utolsók között van a helye! De miért kell az idén is ilyen selejtes zenei termékkel a határon túli milliók elé állni, s alaposan lebögni?

Kiknek állhat ez érdekében? Talán azoknak, akik e program révén, legyen az bármennyire silány is, meggazdagodnak? S vajon ez a pénz nem az adófizetők zsebéből vándorol egyesek bugyellárisába? De hát lehetséges ez mindenféle következmény nélkül?

Még egy pár szót a közönség voksolásáról is:

Egy telefonról miért lehetett akár 20 SMS-t is továbbítani? Vajon mi okból nem szabták meg, hogy mindegyik mobilszámról csak egy szavazás lehetséges? Még nem láttam olyan legális választást, hogy ugyanazon személy több jelöltre is voksolhatott. Ki döntött arról, hogy ez a rend ne működjön a zene világában? Magamban számolgattam: ha a tíz dal zenészeit, énekeseit, táncosait összesítem, talán 40 ember a színpadon volt, akiknek fejenként lehet minimum 100 rokona, barátja, ismerőse, rajongója, ami 4000 ezer személy jelent. Ha a telefonjaikon 20-20 SMS-t feladtak, megvolt a 80 ezres létszám. Mitől korrekt és demokratikus dolog ez, ami eléggé zártnak tűnik? Ami pedig a közjegyzőt illeti: miért nem láttuk a kamera előtt, hogy bejelentse, a közönség beszavazta 3 dal mennyi voksot kapott külön-külön?

2013. február 4.

Velkei Árpád
rovatszerkesztő

INFORMÁLJA, KÉRDEZZE, OLVASSA

a **rendszerváltozás veszteseinek** készülő
VILÁGHÁLÓS NÉPÚJSÁGUNKAT,

a

FÜGGETLEN

MAGYARORSZÁG -ot !

Internetes cím: www.fuggetlenmagyarorszag.hu

E-mail cím: fuggetlenmagyarorszag@fuggetlenmagyarorszag.hu

Levélcím: **6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.**
